

թիւն չունէր, այսպէս են օքնակն, օքնել, շր օքնակ, օք եւ ողին բառերը¹

Վերջապէս կան նշանագրեր՝ որ յետին արտասանութեան վրայ ձեւուած են. ի՞նչ. ի՞ննուցիւն (թ. 213դ) (ու տառով), ի՞նդուն (թ. 218ա) (ու տառով), Փէլտուք բ (եւ մեկնուած թիիպու), ի՞սի բ (երկուքն ալ ու տառով) եւ վերջապէս Պուզ. Յ եւ Պերոս Բ առաքեալներու անունները՝ որոնք՝ ինչպէս քիչ մը վերը ցուցուցինք, կազմուած են լատինական Յ տառով՝ համաձայն Պ գրին յետին Յ արտասանութեան:

Այս երեքն ալ (Խօսրագիր գործածութիւնը, ո գրին փիփոռութիւնը եւ արտասանութեան փիփոռութիւնը) ժր դարէն յետոյ են ըստ Հ. Ցաշեանի (Ընարկ մը հայ հնագրութեան վրայ, էջ 73) Խօսրագիրը գործածուիլ սկսուած է ԺԴ—ԺԴ դարէն, առով երկրորդ անգամ կ'ապացուցուի մեր եղանակցութիւնը թէ նշանագրերու հնարումը ԺԴ դարէն է:

(Հարաւանիկ)

Հ. Յ. ԱՃԱՌԵԱՆ

Յ Ե Ղ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

Ժ Ա Ն Օ Թ Ա Գ Ր Ո Ւ Խ Թ Ի Խ Ն Ք
Յ Յ Ո Ւ Գ Ո Ւ Ց Գ Ո Ւ Տ Ո Ւ Խ Ե Խ Ն
Ե Ր Ե Ս Ի Ա Հ Ե Լ Ե Պ Ի Ի Ֆ Ե Ս Ա Ն
— (Հարաւանիկի անունը)

Գ Լ Ո Ւ Խ Ա.

ՏՈՂ. 2. Բարուն Վարդական: Ո՞վ է այս, որուն կ'ընծայէ Երեմիս իր աշխատութիւնը, եւ որուն խնդրանքովէ կը դրէ զայն:

Կը խստավճնիմ թէ գժուար է ինձ պատասխանել, որովհետեւ Երեմիսի ժամանակակից Վարդաններ շատ են. առաջին ամսարկով մը այնպէս կը թուի թէ բաղչեցի Վարդական վարդապէտն ըլլալու է այն, Ամրաօին հոչակաւոր վանքին մեծանուն Ռւսուցապետը, քաջ Աստուածաբան, որ ոչ միայն այդ վանքն իր տաճարովը վերաշինած է 1695ին, առաջինէն աւելի փառաւոր, այլ եւ՝ անոր Ռւսուամարանն ալ Հասացած է գերազան համբաւի մը, “Համալսարան, անուն իրաւամի ժառանգել տառով անոր, ինչպէս կ'աւանդեն Գրիգոր Շղթայա-

կիր եւ Կոլոտ Յովհաննէս այն գեղեցիկ Յիշտակարանին մէջ, զօր գրած են իրենք Զենոնը Գևակի անդրանիկ տպագրութեան վերջը²:

Վարդական վարդապէտ ունեցած է շատ աշակերտներ եւ ազգին ընծայած է ընտիր եկեղեցականներ, որոնց Նշանաւորներն էին Գրիգոր Շղթայակիր եւ Կոլոտ Յովհաննէս պատրիարքները:

Պատմած է իր ժամանակի քանի մի դիպուածներն ինչպէս նաև Երուսաղէմի Հայոց եւ Յունաց Հակոբակութիւնը³, թողած է բազմաթիւ երկեր⁴, որոնց մէկ քանին գրուած 1656, 1669 և 1671 թուականներուն, կը պահուին վիճանայի Միթմարեանց վանքը⁵:

Վարդական ած է 1705ին⁶ եւ Թաղուած Ամրաօի վանքի Ս. Յովհաննէս Կարապետի տաճարի բեմն առցւը, միշտ բաղչեցի Բարեկղ Վարդապէտն բայլու այն երեւելի եւ մեծանուն անձին, որ 16րդ գարուն մէջ Ամրաօի վանքի ուսումնարանին գրեթէ հիմնագիրն եղած, զայն մեծապէս վարդապէտացած, ու վարդական է 1615ին⁸:

Վարդական վարդապէտ Երեմիս Զելէպիին շատ ծանօթ, եւ անկէ շատ սիրուած ու յարգուած ամենաւորութիւն մը ըլլալու էր, որ “մեծարգոյ եւ բաջ բարունապնու”⁷, “մեծ վարդապէտն”⁸, “մեծ բարունի”⁹, ափառաներուն կ'արժանանայ անոր գրիշէն. եւ Հարգաւական կ'արժանանայ անոր գրիշէն. Վարդական Վ. Պոլիս ալ եկած ըլլալու էր, եւ Թերեւս ալ իրաւ քաղաքին չորս կոշին այցելած Երեմիս Զելէպիի հետ, եւ ուզած որ անոր նկարագրութիւնը պատրաստէ. ինչպէս արդէն այս գլուխին Բ. Իր տողին՝ “Հաստ սասարիկ իննորդյն յիշաւտակը, խօսերը կը յայտնեն:

¹ “Գիտ ուղարկութեանց Երեմին բարձրաւագ, որ Խոմ Զելէպին Վ. Պոլիս 1719, էջ Խ-ինը, Աղավակ, Հայոց ուղարկութեանց Երեմին Հայոց թիւն 1901, Հայոց թ. էջ 143: Կուլտ Յիշտական, Էջու, Բիթիմ 1901, Հայոց թիւն 1904, էջ 5 եւ 142—147: “Ասումանաւութիւն կ. Պոլիսը, Թիւ 1763: 2 Կենացերեր 1904: “Բէ-շահէնին կ. Պոլիսը, Թիւ 3918: 28 գրուն 1909: 3 Հայոցուութիւն Հ. Ամրաօի, Վենեսուէլա 1901, Մաս Ա. էջ 325:

² “Ասումանաւութիւն կ. Պոլիս Յովհաննէս Բարդակէն Վ. Պ. Վահանին 1904: էջ 142 եւ միանելեք: 4 Մայուս Հայոց կ. Պոլիս Յովհաննէս Հ. Զալէպին 1895, էջ 1039:

³ “Ջիւղ կ. Պոլիս 1719, էջ Խ-է: 5 Կուլտ Յիշտական, Հայոց ուղարկութեանց Գ. Վ. Ամրաօի, Վենեսուէլա 1901, Հայոց թիւն 1904, էջ 1 և 4: 6 Կուլտ Յիշտական, Հայոց ուղարկութեանց Գ. Վ. Ամրաօի, Վենեսուէլա 1901, Հայոց թիւն 1904, էջ 142—143:

⁴ Յառաջապահն ակղզը: 5 Ա. Դաւիք, առող 3: 6 Հյուր Գլուխին յիշաւտակը, խօսերը կ. Պոլիս Յիշտականի, առող 1 եւ 10:

Վարդան վարդապետ ունի եղեր իր տապանագիրը¹, որ անազարտ կը մնայ ցա սօր, ահաւասիկ այն,

Կ ՏՐՎԱԿԵԼ ԱԽԾՈՓՔ
ՄԵՐՄԻՒՆ ՄԱԿԱՐԸ ՄԵԽ ՀՊԵՏԱՐ
ՏԵՐԱԿ ՎԱՐԴԱՎԱՐ ՓՑՎԵՐԵՐ
ԱՐ Ե ՔԸԸ ՎԱՐԺԱՎԵՏ,
ԱՐՄԱՆՉԱՐԵԿ ՃԴՆԱԿՈՒ
ԱՍՈՒՇԱԿԱՆ ՎԱՐԴԱԳԵՏ,
ՈՐ Ի ՀԱՄԱՏ ՅԱՅՆ ՏՐՏՐՈՒ
ԵԼ ԱՐ ՓՐԵԴՆ, Ի ՅՈՅՈՒ ԲՐԵ-
Ւ, ԻՐ ԱՊՐԵԼԵԿԵՆ,
ԻՐԵՐՆ ԹԻԱՆ ՅԱԼԵԱԴՐԵՐ,
ՈՐ ՀԱՆԴԻԳԻ ՏՈՒՐ ԶԱՂԱՌՈՒ,

Այս տապանագրէն զատ ունի եղեր ե
մնաքար մը, որուն զբայ ալ դրոշմուած է հե
աեւեալը³,

“Ազ Կենացքու Ս. ԽռՀ Փրկման,
Բարեկառաւե՛ Յօրս Ազգակն
Վըս Վըրդիւնա՛ Մեծ Տէլեցին,
Ճախոյ Մրցոն Եւսո Տէպին.
Թվին Ռիմութիւն՝”⁷

Բաղիցից Վարդան վարդապետի ժամանակակից եղած է Նաեւ Վարդան Յունանեացի թագավորութեամբ հանրածանրութեամբ մէկն ըլլալով, կընայ ըլլալ "

1: "Արտեհանդուն", Կ.Պալայ, Թիֆ. 1763, 2 Եկեղ.
1904: "Կուռ Յ-Հ. պարբերժ Բարդէն Վ.-ի Ալիքնաս
Էլ. 200-201: "Բիշովաբէն" Կ.Պալայ, Թիֆ. 3916, 2
օգոստոս 1909:

3 (23×50 = 1150 + 3) = 1153 Հայոց թռաւակներ՝ 1704 Գրիշտիս թռաւակների կը համապատասխանէ, եւ պայտեան Վարպետնի մանցը տարի մը առաջ եղանակ կը լսած ինչ էր որ կը գրիս Կոլսա եւ Գրիշտի Շըմբայակիր Զեւս նոր Գամեի յիշավակարանների մէջ, ըստով՝ “Տու է Բ-Ռ-Ռ-Ռ բառնեան Ժրուտ, Խըմբի (1154+551 = 1705) Խեց ուրե և առաջակա հայոց Արք առաջարքուր և հանդիպն զերու ուղիղ պատճենների ժամանակուս” (Դիմեան Գուլու և Պողոս 1719 էջ աթ):

1904: "Ա-րհենութեան Կ.Պ.լուսոյ, Թիւ 1763, 2 գետ-
ական Յ-էմ Յ-էմ. պարտիան, Բարգեն Վ-ի Վիճակն
1904, էջ 201: "Բի-շանդեան Թիւ 3916, 28 օգոստ. 1909

“Ապաղովթեան Աստուծոյ եւ Հոգիօք Ս. Տոդ
ւոյ. շնորհաւ գեղեցիկապրտ տաճարոս սրբոն Եղիշևանուու
Կարպատին վերակացութեամբ Վ. Արդանայ Աստուծաբան
Քարտագենի եւ օգականութեամբ քաջարու եւ թաղին
Ժողովրդոց ու առաջ մի ճ. Խ. Թ. ամենի՝ (“Ապաղովթեան,
Տ. Պատուա, Թիւ. 1783: 2 համաւ. 1904:)

Երեմիա 2Ելքպիի բարեկամացած ըլլայ. բայց դիտանալ պէտք է, որ այս վերջնը Լեռողուսոյ Արքեպիսկոպոս էր. եւ թէեւ 1686ին դէպի Արքեւլք ճամբորգութիւն մը ըստ է¹, բայց չի միշտուիր թէ Կ.Պոլիս ալ եկած ըլլայ: Վարդան Յունանեաց Արքեպիսկոպոսը վախճանած է Լեռողուսի մէջ 81 տարեկան 1715 յունիս 15ին. հօն 29 տարի շարունակ Արքեպիսկոպոսութեան պաշտօն վարելէ յետոյ:² Ունի հեղինակութիւններ եւ Թարգմանութիւններ, որոնցմէ մին “Հեղորածութիւն յերկինսուն նախ 1671ին Հռոմ տպագրուած, յետոյ ալ 1705ին լրս տեսած է Ամստերդամ, Թուման Վարդապետ Վանադեանցի տպարանէն, “Ի՞ Հայրապետութեանն լրսահեղս զահոյին սրբոյ Էջմիածնի՝ տեսան Նահապետի, հօրն մերոյ սրբոյն Դիրիգորի Լուսաւորչի փոխանորդիին եւ ամենայն հայոց ինքնազլուին հովուապետի:³

Այս Հատորին օրինակ մը, զոր աշքի անցուցի վերջերս, կը գտնուի Ղալաթից Ազգ. Ատենանադրանը. խեղճ Հայերէն մըն է լեզուն, ինչպէս կ'ունէ 1 էօ³:

ՏԱՂ 5. “Ի Բիթմանիս դատնաւթք, ըստ
սելովը, կարծելու չէ թե իրաց Պուրապէշ վերա-
դառձ մըն է, ոչ Կ. Պոլսոյ մէջ կատարելի այ-
ցելութեանն ուղղութիւնը ծցենելու Համար է որ
երեմիա այդպէս հը գրէ:

809. Բիւզանդիա: Զոր քրիստոսի
ծնունդէն 655 տարի առաջ, Վաստրոսի ծովուն
Ալեքսանդ Տայրի վրաց շնած է Ալեքսանդրի
թագավոր անձնութեամբ շնած է անհանձ:

ՏԱՐԱՎՈՐԸ, յօրինակած զայն իր առողջութեան մասին:

897. 10. "Յօթնեակ կլայ": Զոր
կերտած է ՄԵՃՆ կոստանդիանոս. Կ.Պղմց արդիկ
ԽԵԹԻ գուլէ (Խօթնաշաբարակ) կոչուած վայրն է,
որուն կիսաւեր պարիսպն իր աշտարակերով
կանգուն է գեռ: ԵԽԵԹԻ գուլէի պարիսպներէն
դուրս, գեպի արեւմուտք՝ ունիթիք այժմ Ա.
Փոխեան Առաջին Հետապնդանոն ընտառձակ, որ

ԱՄԵՐ ՑԱՆԳԱՅԻ ՀԱՅԵՐԵՆ ՁԵՐԱՔՐՈՅՆ Հ. ՑԱՀԵԱՆԻ;
Ահենան 1895. էջ 117.

3. "Հանդիպությունները առաջարկություններում", Բահվագիւ 1901 շաբաթ, էջ 1434.

Դարլը Գաբրոի հին Ազգ. Հիւանդանոցին անմիջական յաջրդողն է: Ա. Փրկչեան Ազգ. Հիւանդանոցն իր մատուռօվը շինուած է առաջին անգամ 1832ին՝ բարեխշատակ Պէզճեան Յարթիւն Ամբարյի ծախողով: Կես դար յետոյ Հինցած ըլլարլ, բոլորին նոր վերաշնորհիլ սկսւ 1888ին, եւ աւարտեցաւ 1906ին, առառածածեռն ողբրմութիւնով բարերար ազգային ներու, որոց մէջ նկատելի եւ լընձեան, Յակոբեան, Կիւլմէշկերտան, Կիւլպէնէկեան եւ Գարամանեան: Ասոնցմէ Սերովքի, Սարգիս եւ Յովհաննէս Կիւլպէնէկեաններն իրենց կններով, եւ Յակոբեան Յովհաննէս թաղուած եւ հիւանդանոցը, որուն Ա. Փրկիչ մատուռն ալ բոլորովին նոր վերաշնորհի 1906ին թահադպուրաժան եղբայրները:

Ազգ. Հիւանդանոցին առաջին հիմնադիրը Պէզճեան Յարտիւն ամբարյ վախճանած է 1834 յունվար 3ին. թաղուած է Մայոր Եկեղեցի Հիւափակողը տուքը Յարտիւն Մատուռին բակը՝ իւրակերտ փառաւոր չերիմին մէջ, որ ունի հետեւեալ տապանագիրը:

ԱՀՅ ՄԵԽԵԳՈՒՐ Շ. ԵՌ ԱՆՁՈՒԳՎԿԵԸ
ՊԱՐՈՒ ՊՈՂՈՍԻ ՈՐԴԻՌ ՊԱՏՈՒՑԱՆ.
ԽԱԽԱԿ ՎԵԿՏՎԱԿԱՆ ՅԵՐԱՊԻԹԻՆ ՊԵԶՃԱՆԱ
ԸՆՉՈՒԹԻՆ ԳՈՐԴՈՎՈՎ. ԱՆԴՐԱՅ Ի ՄԵԽԵԳԱՆ.
ԴԻՌՈ ԶԱՍՏ ԿԵԽԱՆ ՍՏՈՒԵՐ ՎԱՆՑԱԿԱՆ
ՄԵԽԵԳՈՒՐԻՆ ԵԿ ՓԱՌՈՒ ԵՐԱՎ ՑՆԵՌԾԱՆ.
ԻՐԻԵ ՅԱՆՎԱՇՈՂ ԿԵԽԱՑ ՎԱՆՎԱՇ ՎԱՆՎԱՇԱՆ
ՄԵԽԵԳԻԱ ԻՒՐ ԳԵՆԱ ԵՐԵՎԱՆՑԵՐ ԿՈՐԱՆ.
ՃԵՐՈ ԻՒՐ ՄՈՒՏ ԼԵՋՈՒ ԻՐ ԽՈՍԽՈՎՆ.
ՕԴԻՌԸ ԱԶԴԱ ՇԽԱ ՕԴՏԱ ԻՆՔԵԱՆ.
ՈՒ ԽՈՒՄՄԵՐ ՄԵԽԱՆ ՈՒ ՊԱՇ ԽՈՒՄՄԱՆ
ՇԽԱՆԵԱՑ ԶԻՒՄ ՇՐԻՄ Ի ԿԵՆՏԵՆՈՒԹԵԱՆ.
ՈՒՐ ՄԵՓՈԽԵԱԱ ԱՐԴԵԱՄԻՔ ԲԵԶՋԱՎԱՆ
Ի ՎԱՐՈՒԱՆ ԵՐԵՐ ԵՐԵՐ ԻՒՐ ԼՐԱՊԱՆ.
ՍՍ ԵԵՆՎՄՄՄ ՎԵՐԻՄ ԵՐԳՎԱ ԻՆՆԱԿՈՒԹԵԱՆ
ԻՆՆԱԿԱՑ Ի ԴԱՏԻԹ ՏԸՆ ՍՄՐՈՒԹԵԱՆ.
ԲԱՐԵՐԱՐ ԵՒՍՈՒ ՀԱՆԴՈՌ ԵԵՐՎԱՆՑ ՔՈ ԽՈՐԵՆ.
ԶՀՈՒՌ ԵԱՐԱՑԵՐԻ ԵԵՐՎԱՆՑ ՔՈ ԽՈՐԵՆ.

“1834 ՅՈՒՆՎԱՐ 8”

Այս “տապանագիրը” որ Փէշտիմալճեան Գրիգոր Պատուէլին շարպարած է Եղեր, Տրատարակած է նախ 1864ին Ստ. Փափաղեան¹, “Պէզճեանին, նուրիած իր կենսագրութեան մէջ, եւ յետոյ 1884ին Տոքթ. Մ. Խթիւճեան իր “թանգարան ժողովութեան, գրեցին մէջ²:

ՏՈՂ 13—14. Կ'երեւի թէ Երեմիս իր այս աշխատութեան համար ծաղողըներ ունե-

ցած է, արդեօք որո՞նք էին. անտարակայս քանի մը տգեսներ, որոնք չեն ուզեր որ Երեմիս Ձեւէկի Կ. Պոլսոյ տեղեկագրական մէկ պատմութիւն յօրինէ զան ոչինչ կամ ծանօթ նիւթ մը համարելով: Այդպիսի յորի եւ իմաստակ դատողութեան մը գէմ հերքումներ գրելու պէտք չէ տեսած Երեմիս եւ առանց ընկրկելու աղջանքներէ, շաղանկներէ, շարունակած է րարեախտաբար իր գործ, որ Կ. Պոլսոյ վայ գրուած ուրիշ հեղինակութիւններու, եթէ ոչ առաջինը, գոնէ առաջիններէն մին եղած է, ինչպէս կը յայտնէ Հ. Պ. Խնձիւեան³:

“Ստամպօլոյ պատութիւնը, Երեմիս Ձեւէկի իմքնատիպ մէկ աշխատութիւնն է, եւ չեմ սիկ կարծեր որ կերտուած ըլլայ այն իրմէ նախընթաց համանիւթ հրատարակութեան մը հետեւողութեամբ: Հ. Պուկա Ա. Խնձիւեան, իր “Ամարանոց պիւզանլիւան”, Երկին Յառաջարանութեանը մէջ երե Կ. Պոլսոյ նեղուցին պատմութիւնն հեղինակողները թուականներու կարգաւ կը յիշատակէ մի առ մի, անոնց չորրորդը կը համարի Երեմիսն, գրելով՝

“Դ, Երեմիս չէլէպի եղբայր երաննելույն կոմիտասայ, ընդ այլ բազմաց ոտանաւորաց՝ արար եւ համառօտ ստորագրութիւնն նեղուցի ոտանաւոր տողի աշխարհիկ ոնով, յորում գտանին ինչ ինչ տեղեկութիւնը իւրուսն ժամանակի⁴:”

Առաջին հեղինակը՝ զօր Խնձիւեան կը յիշէ, է՝ Դիկնեսիս բիւզանգացի, որուն գործը շատ հին է եւ ժամանակին անյատ: Երկրորդն է Ճելլիս Պետրոս Ալպիացի որ Սուլթան Սիւլէյման Ա. Ի. օրով 1520ին Կ. Պոլիս գտնուելով գրած է Եղեր Կ. Պոլսոյ նեղուցին վայ երեք գիրք, որոնք Ամսաբրդամ տպուած են յետոյ: Երրորդն է՝ Լայնլավ գերմանացին, որ Վարորի մէկ մասնական անդագրութիւնը գրած է Եղեր 1593էն առաջ: Խսկ Զորրորդն է Երեմիս Ձեւէկի, որ թշթատած իսկ եթէ ըլլար դարերով իրմէ առաջ Եղած սոյն հեղինակները, զոյս չեմ կարծեր թէ կարդացած ըլլային զինքը ծաղողները, գարեւել իր գրած Ստամպօլոյ պատմութիւնը իւր ինքնարցոյս հետաքրական արժանիքնեն բան մը չէ կրամցներ:

ՏՈՂ 20. “Սուլթան Օսման, Բ. բդն է սա, որ շատ երիտասարդ թագաւորած է

¹ “Կիւնուբութէն” 8. Պէզճեանի, Ստ. Փափաղեանի, Կ. Պոլսոյ 1864, էջ. 118:

² “Թանգարան ժողովութէն”, Տոքթ. Մ. Խթիւճեան Հատոր Ա. էջ. 115:

³ “Արքանոց բնուածութէն”, Հ. Պուկա Ա. Խնձիւեանի, Վենետիկ 1794, էջ. 5:

⁴ “Արք”, Յառաջարանութիւն էջ. 1:

1618—1622 եւ 18 տարեկան հսասկին
խեղամահ եղած է Եւստիդուլիքի պարիսպ-բան-
տերուն մէջ, ուր այն ատեններն արգելափակ
կընէին նաեւ ստար տէրութիւններու գես-
պաններու:

ՏԱՂ. 34. “Նաոլի Գարբին, Կ.Պոլսոյ
պարիսպներու Ա. գուռն է սա, այսպէս կըշուած,
որովհետեւ եղած է հօն տանօք ընդգրձակ
նոնաստան մը, ինչպէս երեմիս ալ կը յայսնէ
զայս յաջորդ 43թդ առջն մէջ: Այս տեղն էր,
ծովափիլ արդի Ս. Յովհաննէս եկեղեցին կից,
որ Կ.Պոլսոյ հայ գաղութն ունեցած է իր առա-
ջն Ազգ: Հիւանդանոցը, ճանցուած Նաոլի
Գարբին Հիւանդանոց առունեով:

Անոր Հիմարկութիւնն եղած է 1743ին,
Կալեան Յակոբ պատրիարքին օրով, բայց բա-
ցուած է Ղափանցի Գէորգ պատրիարքին Ժա-
մանակ, 1751ին, որ ժամանակի սոսկալ հա-
մաճարակի տարի մըն էր¹;

1

"Գոյ աստանօր (Նարլը Գաբու) առ ծովեցելին, մերձ ի գուռն պարսպին

Հիւանդանոց մի զոր ստացան մերայինք ի
թռականին Հայոց ՌՄ (1200 + 551 = 1751)։ Եւ ապա վասն գոյցին հին եւ խախուս, բազում
ծախիւք նորոգ շինեցին զնա ի հիմանէ մեծ եւ
ընդարձակ՝ ըստ ամենայն պիտոյից ի թռակա-
նին ՌՄԻԳ (1243 + 551 = 1794), ուր
գարմաննեալ ասծին անտերունչ եւ աղքատ
հիւանդեք տրօք ողորմութեան հաւատացեոց։

2

"Իսկ հիւանդանոց հայոց է մերձ ի գուռն
Նարը դաբուին առ ծովմեսենս, ոռ շինեամ, և

1 87-ր այս մասին՝ “Հարբերդութեան” Աշխ. Հետանականից, յօդուածս, “Սարբանդան”, Կ.Պոլսոյ Գ. տարբ, թիւ 643, 30 մարտ 1901:

1751, ի ժամանակով Ղափանդի Գեորգ պատրիարքին, եւ Նորոգեցաւ ի 1794^{ու},
Սոյն Ծիշատակարաններուն առաջինը գրած
է 1800/^{ին} Սարգիս Դպիկը Սարաֆ Ցոլչան-
նէսեան, իր՝ “Նկարագրութիւն Կ. Պոլսոյու-
աշխատոթեանը մէջ, որ ձեռագիր է գեռ. եր-
կրորդն Հրատարակած է Հ. Ղ. Խնձօնեան իր
Աշխարհագրութիւն Զորից մասսանց աշ-
խառնի մն մէջ¹;

Այս հիւանդանոցին 1794ի նորոգու
թեանը սաստարող եղած է շնորհք Մկրտչի
Ամբայ, որ նաեւ Բերայի Ազգ. հիւանդանոցը
շնած է նոյն տարիին, ու Կ.Պղպյան թաղապին հայ
վարժարաններու ալ հաստատիչն եղած է. մե-
ռած է 1800ին²:

Նարը Գաբրիէլ Հիւանդանոցն 1803ին
գրիթէ բոլորովին նորոգած է Կ.Պ.Պոլեսկի Յով-
հանէս պատրիարքը, շնորհական նաև մեջը փառ-
իիք մատուց մը Ա. Ցովհաննէս Աւետարանիչին
նուիրուած³, որու աեղ արդի եկեղեցին վերա-
շնուած է յետո, 1807ին:

Եկեղեցին շինուելով, հիւանդանոցը շարունակած է մալ հունիսի 1833⁴, եւ յետոյ վերջնականաւոքս փոխադրուած է Ետքուլէինչպէս 10րդ տողի Ծանօթագրութեան մէջ, յատանած եմ:

Նարլիք Գարուի Ազգ. Հետանդանոցն հա-
յի փոքրիկ հետքեր մասցած են այսօր. Հենքն
հետաշխետ սորոց և եղավ ու զանազան փոփո-
խութիւնները աւելի ընդարձակուած, 1849էն
ի վեր եղած է Ազգային երկսեռ վարժարան
Խորհնեան — Վասպառեան անունով: Այս
վարժարանին օգնելու համար ՄՊԱկսէն Խորհն-
եացի ըսկերութիւն մը կազմուած է 1854ին⁶
եւ յետոյ նաեւ ուրիշներ, որոնք շատ կեանք
չեն ունեած:

ՏՕՀԹ. ՎԱՐԱՄ Յ. ԹՈՐՊՈՄԵԱՆ

¹ "Ալիքը. Զ-ըց Հ-ա-ն, Ալիք-ը կ., Ա-հետաբի 1804.

3. "Արևելք", Կ.Պուշչ 24րդ սարի, Թիվ 6535,
6 յունիս 1907:

• „Neuf années à Constantinople“, Dr.
A. Brayer. Paris 1896. — 14.—

5 "U-m-e-h", 1854 *Gneßh.*, p. 131: